

BİR DAVANIN HAZİN ve DÜŞÜNDÜREN HİKÂYESİ

Mekke’de ikamet ettiğim yıllardı. Türkiye’ye izine gelip Mekke’ye dönerken, dostlarıma küçük de olsa bir hediye alıp götürerek gönül almaya gayret ederdim. Bir defasında Racihi Bank Aziziye şube müdürü olan dostumuza bir kavanoz bal götürmüştüm. Bir müddet sonra tekrar karşılaştığımızda balı çok beğendiğini, mümkünse aynı baldan satın almak istediğini söyledi. O sıralar İstanbul’a gelmiş, bu istenen balın üreticisi olan **“Bal deresi”** firma yetkilisi Ekrem Bey ile görüşme imkânı bulmuştum. İçinde 6 kavanoz olan bir koli bal sipariş vererek bal tahlil raporunu da koli içerisine koyup göndermeleri konusunda mutabık kaldık. Kısa zamanda özel bir kurye, bir koli balımızı getirip teslim etti ve ödemesini de yaptık. Koliyi açıp bakınca içinde tahlil raporu olmadığını gördüm ve içime şüphe düştü. Kavanozlardan birini, resmî bir laboratuvara gönderip tahlil için değerinin üç misli ücret ödeyerek tahlil ettirdim. Balda **“zehirli polen”** varlığının rapor edildiğini görünce telaşlanmış; ürkmüştüm. Bilmeden dostlarıma, içinde zehirli polen olan, bal yedirmiştim. Ayrıca balın sanal bal olduğunu, arı balı olmadığını öğrenmem de işin tuzu biberi olmuştu. Ürküntüm kızgınlığa dönüşmüş; hukuk mücadelesi başlatmaya karar vermiştim. İlk önce İlçe kaymakamlığı bünyesinde **“Tüketici Hakem Heyetine”** müracaat edip elimdeki rapor, fatura ve belgeleri sundum. Kısa bir müddet sonra THH lehime karar verip **bal ve tahlil ücreti ile resmî** masraflarımın bana ödenmesine hükmetti. İcra takibi sonucu kararı uygulatıp alacağımı aldım. Şahsi hesabım bitmiş gibi görünse de ammeye taalluk eden yönünü düşündüm ve kültürümün gereği topluma karşı olan sorumluluğumun icabı olarak ceza davası açmaya karar verdim. Bal deresi adresi Bakırköy’de görüldüğü için Bakırköy 32. Asliye Ceza Mahkemesinde açtığım dava uzun zaman devam etti. Dava seyri esnasında karşı taraf avukatı ile beraber yanıma gelip her türlü zararımı ödemeye hazır olduklarını, davadan vaz geçmemi teklif ettilerse de razı olmadım. Bir müddet sonra davanın delil yetersizliği sebebi ile beraat istikametinde seyrettiğini hissettim. Karşı taraf minareyi çalarken kılıfını hazırlamış olduğunu görüp anladım. Savunma esnasında bal kazanlarının denetime tabi olduğunu, gıda tarım ilçe müdürlüklerinin kontrol ve denetimi sonucu onayı alındıktan sonra kavanozlara dolmuş yapıldığını, her kavanoz üzerine de hangi kazandan dolmuş yapıldığının yazılı olduğu beyan edilmiş ve böyle bir sonucun vakıa ile bağdaşmadığı, kavanozlar açılarak farklı bir balın tahlil ettirilmiş olabileceği gündeme getirilmişti. Bu durumda kavanozun üzerindeki kazan numarası dikkate alınarak ilçe tarım müdürlüğünün raporuna ulaşmak gerekiyordu. Aradan geçen uzun yıllar böyle bir rapora ulaşma ihtimalini çok zayıflatmış olduğunu dikkate alarak umudumu kaybetmiş üzgün bir şekilde duruşmalara katılır hale gelmiştim. Bir sonraki duruşmaya bu umutsuzluk içerisinde kerhen katılmış, duruşma esnasında içeri genç bir bayanın girip Hâkime Hanıma bir dilekçe arz ettiğini görmüştüm. Genç bayanın mahkeme kaleminden bir görevli olabileceğini düşünürken, Hâkime hanım **“bu avukat hanım ilçe tarım müdürlüğü adına davaya müdahil olmak istiyor; sizin bir itirazınız olur mu?”** mealinde bir soru sorunca, doğrusu ilk anda içime bir şüphe oluştu; karşı tarafın yeni bir fırıldak çeviriyor olabileceğini düşünerek ne cevap vereceğime şaşırımdım. Buna rağmen **“takdir sizindir Hâkime hanım”** dedim. Hâkime hanım, sonradan adının Kevser olduğunu, ilçe tarım müdürlüğü adına davaya müdahil olduğunu öğrendiğim bu avukat hanımın davaya müdahil olmasına karar verdi. Bu avukat hanım dosyaya ek belgeler sundu. Bir de ne göreyim; dosyaya sunulan bu belgeler arasında, kavanozların üzerinde yazılı olan numaraların işaret ettiği kazan ile ilgili rapor da belgeler arasında. **“Gökte ararken yerde bulmak”** ifadesinin tam karşılığı cereyan etmişti. **İlçe tarım müdürlüğü bu kazan içindeki bal ile ilgili olumsuz rapor vermiş ve satışa sunulamayacağını bildirmişti.** Bu raporu görünce çok sevinmiş ve umutsuzluğum yeniden umuda dönüşmüştü. Elimdeki laboratuvar raporu ile bu rapor birbirini teyit ediyor; tüketici hakem heyeti kararına itiraz etmemiş olmaları da bu teyidi pekiştiriyordu. 2012 yılında açtığım bu davanın amme için olumlu, sanık için olumsuz biteceğine inanmaya başladım. Yıl 2015 davanın karar duruşması olacağını zannettiğimiz son duruşmasına heyecanla katıldık. Beklediğimiz gibi karar verilmişti ama umduğumuzun tam aksine sanık beraat ediyordu. Sukutu hayale

uğramış olmanın hüznünü Av. Kevser hanımla paylaştık. O da benim gibi şaşkındı amma yapacak başka bir şeyimiz yoktu. Gerekçeli kararı bekleyip Yargıtay'a başvurarak temyiz hakkımızı kullanacağımızda mutabık kalarak ayrıldık. Bir ay sonra gerekçeli kararı alıp, delil yetersizliğinden verilen beraat kararını temyiz ettik. 2015 yılında Yargıtay'a giden bu dosyayı, **Yargıtay beş yıl sonra yani 2020 yılında, bazı düzeltmeler yaparak, onadı.**

Davanın seyri esnasında **Bal deresi** sahibi Ekrem Bey ile bir araya gelmiş konuşmuş olduğumuzu zikretmişim. O konuşma esnasında bana hissettirilen şu hususu hiç unutamıyorum:

“Ufak hacimli dolandırıcılık ve sahtekârlıklar kör ve takipsiz alanlarda kaldığı için risksiz görülüyor ve her geçen gün artarak yaygınlaşıyor.

Üç yüz liralık bir aldatma, hile veya dolandırıcılık için dava açma külfetine, para harcama riskine katlanabilecek kaç insan çıkar?

Üç yüz lira için üç bin lira harcamayı göze alsanız bile 10 yıl sürebilecek bir davayı takip etmekten yılmayacak kaç babayiğit bulabilirsiniz? Hadi bir kaç **deli** çıkacağını farz edelim; karşılaştığınız sonuçlar bu delilere takat bırakır mı? Bu manzarayı gören diğer deliler ne yapar? Mafya zemini olmayan bir ülkede mafya veya çeteler oluşmaz; oluşsa bile yaşayamaz.

Yaşadığım sadece bir olayı burada sizinle paylaştım. Buna benzer 4-5 olay daha yaşadım fakat onları da anlatmaya kalksam yaşama umudunuzu kaybedeceğinizden endişe ettiğim için kendimi susmaya zorluyorum. Susmak, konuşmak veya yazmaktan çok daha zor. Çünkü vicdanınızı susturmak mümkün olmayan bir olgu. Geriye gülmek veya ağlamak kalıyor. Ben gülemeyenlerdenim; ağlayacak gözyaşım da kalmadı. Ne yapacağımı bilmiyorum. Gözüm Taha süresi 124. Ayete takılıp kaldı. Mealen:

“Kim de benim kitabıma sırt döner ve beni anmaktan uzak durursa, şüphesiz dünyada onun için sıkıntılı, dar bir geçim, bunalım dolu bir hayat vardır; kıyamet günü de onu kör olarak diriltip huzurumuza getireceğiz.”

08.10.2022 / OF
Ahmet Ziya İbrahimoglu